

Ordning. Tværtimod kan der vel være Fare for, at den vil blive forlænget paa Grund af denne Ordning's Indførelse. Og jeg vil understrege, at det i hvert Fald ikke burde blive Resultatet af en Stillen om paa Urene, at f. Eks. Tjenestedrenge paa Landet fik en Times længere Arbejdstid.

Paastanden om, at man vil spare megen Belysning ved at rykke Klokkeslættet en Time frem, tror jeg ikke har meget paa sig. For Øjeblikket staar Solen op Kl. 4 om Morgenen og gaar ned nogle Minutter over 8. For Industrien gælder det, at Arbejdet som Regel begynder Kl. 6, og Arbejderne maa altsaa op Kl. 5, paa den Tid er Solen staaet op, saa der med Hensyn til Belysningen ikke sker nogen Forandring for dem ved at komme en Time tidligere op. Om Aftenen slutter Arbejdet Kl. 6, altsaa ved Dagslys, og der er endnu et Par Timer af Dagen til overs. Der kommer en kort Periode hen i August Maaned og senere, hvor Spørgsmaalet om Belysningen maaske kan spille en Rolle, men jeg tror, det nærmest vil blive paa den Maade, at Udgiften til Belysning bliver flyttet om fra Industrien til Arbejderne. Den 30. September f. Eks. staar Solen op Kl. 6,6 og gaar ned Kl. 5,55, det vil sige, at i den Tid, Arbejderen er paa Fabrikken, er det Dagslys, Solen staar op, naar han kommer der, og den gaar ned, naar han gaar derfra. Men han skal op en Time, før han skal paa Fabrikken, og maa i den Time koste Belysning, og naar han skal hjem, er det mørkt, saa han maa koste Belysning hjemme. Det er vist kun en Omflytning af Udgifterne, saa for saa vidt er der ikke i den Gruppe, jeg repræsenterer, nogen overvældende Begejstring for Sagen. Navnlig er der det ikke, fordi vi meget godt ser de store Vanskeligheder, som dens Iværksættelse vil frembyde paa Landet. Det er vist fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, at her spiller Tiden for Arbejdets Paabegyndelse en meget stor Rolle, baade med Hensyn til Malkningen og med Hensyn til det egentlige Markarbejde, og at det ikke kan nægtes, at man her kommer til at staa overfor visse vanskelige Forhold. Navnlig ønsker jeg, som sagt, at understrege, at Resultatet dog ikke gerne skulde være en Forlængelse af Arbejdstiden for dem, der i Forvejen har en meget lang Arbejdstid, og det frygter jeg stærkt for, at det vil kunne blive, hvis man ikke paa Forhaand har sagt, at det ikke er Meningen.

Jeg kunde meget vel tænke mig, at man for Malkningens og andre Arbejders Skyld af Hensyn til Togtiderne maatte op en Time tidligere, end nu er normalt, men paa Grund af, at Dagen var saa rart lang, fortsatte Arbejdet en Time længere, end Uret viste, man skulde fortsætte. Navnlig for de mange umyndige Arbejders Vedkommende vilde det meget let lade sig praktisere, og da Folk ikke er saa gode, som de burde være, imødeser jeg, at noget saadant kan blive praktiseret, og det vil jeg meget stærkt advare imod. Jeg henstiller, at man ogsaa fra allerhøjeste Sted, om jeg saa maa sige, udtaler, at dette ikke bør være Følgen af denne Lov.

Vi har i min Gruppe haft Forstaaelse af, at der ved Fastholdelsen af den nuværende Ordning kan være praktiske Vanskeligheder med Hensyn til Togtider og deslige, og at det som Følge deraf maaske kan være nødvendigt at gaa ind paa Lovforslaget, men jeg forstaar det saaledes, at det er et Forslag, som er stillet os af de to andre nordiske Regeringer, og at hvis vi undlader at tiltræde det, sker der ikke anden Skade derved, end at saa tiltræder Sverige og Norge det heller ikke. Jeg erkender, at hvis Ordningen indføres i de omkring os liggende Lande og ikke hos os, kan det volde visse praktiske Vanskeligheder. Dog vil jeg nævnen Kendsgerning, at man alle Dage har haft een Tid i Belgien og Frankrig og en anden i Tyskland, og ikke desmindre er Togene gennemførte over Grænsen, uden at det har voldt større Vanskeligheder. Naar man kom til den belgiske eller franske Grænse, stillede man sit Ur 50 Minutter frem eller tilbage, hvad det nu var. Det har dog altsaa kunnet lade sig gøre. Muligvis behøvedes der heller ikke nogen Lovordning af Forholdet. Vi har imidlertid ikke fra vor Side villet modsætte os Sagens Gennemførelse, naar man anser den for af praktiske Grunde at være nødvendig.

Jeg havde ikke tænkt mig Muligheden af, at denne lille Sag skulde henvises til et Udvalg, hvad jeg heller ikke skulde anse for nødvendigt, men hvis det ønskes, og man enes derom, skal jeg ikke modsætte mig det. Jeg har imidlertid den Opfattelse, at hvis Sagen skal gennemføres, bør det ske ret snart, og for saa vidt kan jeg altsaa tiltræde Lovforslaget med de Bemærkninger og Indvendinger, som jeg her har tilladt mig at fremsætte.